

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IIKa 23/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 15 września 2020r.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

pierwszej instancji	# niezasadny
wezwania	# zasadny
biegłego na rozprawę celem jego	# częściowo zasadny
przesłuchania w związku z	# niezasadny
sporządzonymi opiniami oraz	# zasadny
powołania innego biegłego celem	# częściowo zasadny
sporządzenia opinii dotyczącej rekonstrukcji	# niezasadny
wypadku drogowego z udziałem	# częściowo zasadny
oskarżonego, pomimo okoliczności	# niezasadny
osłabiających zaufanie do wiedzy	# częściowo zasadny
sporządzającego opinię w sprawie i uwzględnienie	# niezasadny
opinii biegłego mgr. inż. T. D., pomimo iż przedmiotowa	# częściowo zasadny
opinia jest niespójna,	# niezasadny
niejasna, niepełna oraz wewnątrznie	# częściowo zasadny
sprzeczna, a w konsekwencji	# niezasadny
uniemożliwienie obrońcy i	# zasadny
oskarżonemu zweryfikowanie	# częściowo zasadny
prawidłowości wydanej opinii,	# niezasadny
a tym samym naruszenie	# zasadny
prawa do obrony oskarżonego,	# częściowo zasadny

2. naruszeniu art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw z art.196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k i art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. i art. 200 § 3 k.p.k. art. 4 k.p.k. i art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i 9 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku obrońcy o uzupełniającą opinię biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. i zaniechanie przez Sąd pierwszej instancji wezwania biegłych sporządzających w niniejszej sprawie opinie na rozprawę celem przesłuchania w związku z sporządzonymi opiniami oraz powołania innego biegłego celem sporządzenia opinii, pomimo okoliczności osłabiających zaufanie do wiedzy	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
---	--

sporządzających
opinię w sprawie
i uwzględnienie
opinii biegłych
z Katedry i
Zakładu
Medycyny
Sądowej (...)
w Ł., pomimo
iż przedmiotowa
opinia jest
niespójna,
niejasna,
niepełna oraz
wewnętrznie
sprzeczna, a
w konsekwencji
uniemożliwienie
obrońcy i
oskarżonemu
zweryfikowanie
prawidłowości
wydanej opinii,
a tym samym
naruszenie
prawa do obrony
oskarżonego,

3. naruszeniu
art. 170 § 1 pkt 2,
3 i 5 k.p.k. w zw z
art.196 § 3 k.p.k.
w zw. z art. 167
k.p.k i art. 193
§ 1 k.p.k. i art.
201 k.p.k. i art.
200 § 3 k.p.k.
art. 4 k.p.k. i
art. 5 k.p.k. i
art. 7 k.p.k. i 9
k.p.k. i art. 410
k.p.k. i art. 366
§ 1 k.k. poprzez
niezasadne
oddalenie
wniosku
obrońcy o
dopuszczenie i
przeprowadzenie
dowodu z opinii

biegłego z
dziedziny
toksykologii
Prof. dr. hab.
n med. R. W.
z Katedry i
Zakładu
Medycyny
Sądowej (...)
w P. na
okoliczności jaki
wpływ na
organizm ma lek
o nazwie lorafen
(lorazepam), jak
wpływa na
zdolności
motoryczne
człowieka i czy
lek wchodzi
w interakcje z
alkoholem, a
jeżeli tak to
jakie występują
skutki i czy
dopuszczalne
jest kierowanie
pojazdem pod
wpływem leku,
ustalenia czasu
zażycia leku
przez
pokrzywdzonego
biorąc pod
uwagę
ujawnione
stężenie oraz
ustalenia jego
stężenia w chwili
zdarzenia oraz
stężenia
alkoholu we krwi
pokrzywdzonego
w chwili
zdarzenia, a
także zaniechał
przeprowadzenia
dowodu z
odtworzenia
nagrania

znajdującego się
w aktach sprawy,
a w
konsekwencji
uniemożliwienie
oskarżonemu
realizację prawa
do obrony,

4. naruszeniu
art. 410 k.p.k. w
zw z art. 4 k.p.k.
i art. 5 k.p.k.
i art. 7 k.p.k. i
art 92 k.p.k. i
art. 366 § 1 k.k.,
polegającym na
tym, iż Sąd
wyrokujący
dokonał
dowolnej, a
nie swobodnej
oceny dowodów
zebranych w
niniejszym
postępowaniu,
wyłącznie na
niekorzyść
oskarżonego P.
S., a także
prowadził
postępowanie w
sposób
nieobiektywny,
jednostronnie
na niekorzyść
oskarżonego,
uniemożliwiając
obrońcy i
oskarżonemu
weryfikację
materiału
dowodowego
poprzez
oddalenie
wszystkich
wniosków
dowodowych
zgłoszonych
przez obronę, a

w konsekwencji
naruszając
prawo do obrony
oskarżonego,

5. naruszeniu
art. 410 k.p.k. w
zw z art. 4 k.p.k.
i art. 5 k.p.k. i
art. 7 k.p.k. i art.
424 § 1 k.p.k.,
polegającym na
tym, iż Sąd
wyrokujący
dokonał
dowolnej, a
nie swobodnej
oceny dowodów
zebranych w
niniejszym
postępowaniu,
poprzez błędne
przyjęcie, że
oskarżony P.
S. dopuścił się
zarzucanego mu
czynu, a także by
działał umyślnie;
brak
uzasadnienia
przez Sąd
pierwszej
instancji, na
podstawie jakich
dowodów przyjął
w tym zakresie
rozstrzygnięcie,

6. naruszeniu
art. 424 § 1 k.p.k.
polegającym na
braku wskazania
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
okoliczności
dotyczących
rodzaju zamiaru
i winy w ramach
przypisanej

oskarżonemu
kwalifikacji
prawnej czynu, a
także
sporządzenie
uzasadnienia w
sposób
lakoniczny i
wewnętrznie
sprzeczny, a
także
nierzetelny,

7. naruszeniu
art. 5 § 1 i 2
k.p.k. w zw. z
art. 7 k.p.k. i art.
4 k.p.k., które
miało istotny
wpływ na treść
rozstrzygnięcia,
poprzez
rozstrzygnięcie
przez Sąd
pierwszej
instancji
wątpliwości
wynikających z
materiału
dowodowego, w
tym zeznań
pokrzywdzonych,
świadków, opinii
biegłych
wyłącznie na
niekorzyść
oskarżonego P.
S., a także
przeprowadzenie
postępowania
dowodowego w
sposób
jednostronnie
na niekorzyść
oskarżonego,
ograniczając tym
samym prawo
oskarżonego do
obrony w

niniejszym
postępowaniu,

8. naruszeniu
art. 167 k.p.k. w
zw. z art. 366
§ 1 k.p.k. i art.
4 k.p.k. i art. 7
k.p.k. i art. 6
k.p.k. i art. 9
k.p.k. i art. 170
§ 1 pkt 2, 3 i 5
k.p.k. i art. 201
k.p.k. i art. 410
k.p.k., poprzez
niezasadne
oddalenie
wniosków
dowodowych
zgłoszonych
przez obronę w
toku
postępowania
przygotowawczego
i podtrzymanych
w toku
postępowania
sądowego oraz
zgłoszonych w
toku
postępowania
sądowego, na
rozprawie w
dniu 6 sierpnia
2020 r. i
na rozprawie w
dniu 15 września
2020 r., a także
zaniechanie
odtworzenia
nagrania
znajdującego się
w aktach sprawy
i
nieprzeprowadzenie
w toku
postępowania
nawet z urzędu

w tym zakresie dowodów,

9. naruszeniu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. i art. 9 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z dnia 6 sierpnia 2020 r. i z dnia 15 września 2020 r. i nieprzeprowadzenie w toku postępowania nawet z urzędu dowodu z zeznań świadków: R. P., K. K., D. M. i D. D., E. O. oraz uzupełniającego przesłuchania C. P., M. W. (1), J. C., W. J., D. O., matki i ciotki D. M. w sytuacji gdy osoby te posiadają istotne informacje dotyczące sprawy, a ich zeznania miałyby istotny wpływ w zakresie ustalenia prawidłowego stanu

faktycznego sprawy i w konsekwencji nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez obrońcę w toku przewodu sądowego, zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy i naruszenie tym samym prawa do obrony oskarżonego,

10. naruszeniu art 424 k.p.k. w zw. z art.4 i art. 5 i art. 7 i 8 k.p.k., poprzez sporządzenie przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienia wyroku w sposób pobieżny, przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji aktu oskarżenia, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów

korzystnych dla oskarżonego.

11. naruszeniu art. 4 i 7, 5 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonych, świadków i wyjaśnień oskarżonego i bezzasadne przyjęcie, iż pozbawione są przymiotu wiarygodności w zakresie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także nie odniesienie się do kluczowych dowodów na korzyść oskarżonego,

12. naruszeniu art. 424 § 1 k.p.k. polegającym na braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności dotyczących rodzaju zamiaru i winy, w ramach przypisanej oskarżonemu kwalifikacji prawnej czynu,

pomimo przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu oraz sporządzenie tego uzasadnienia w sposób pobieżny i niejasny oraz wewnętrznie sprzeczny, naruszeniu art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd pierwszej instancji wątpliwości wynikających z materiału dowodowego, w tym zeznań pokrzywdzonych, świadków, opinii biegłych oraz dokumentów, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego P. S.,

13. naruszeniu art. 5 § 2 kpk poprzez nie zastosowanie zasady in dubio pro reo i nierozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego P. S.,

14. naruszeniu art. 5 § 1 k.p.k. i

art. 41 § 1 k.p.k.
i art. 4 k.p.k.
poprzez rażące
naruszenie
zasady
domniemania
niewinności
oskarżonego
przez skład
rozpoznający
sprawę, bowiem
członek składu
przed wydaniem
wyroku w
rozpoznawanej
sprawie w
sposób wyraźny
w uzasadnieniu
postanowienia o
oddaleniu
wniosków
dowodowych na
rozprawie w
dniu 15 września
2020 r. przed
zamknięciem
przewodu
sądowego oraz
wydaniem
wyroku dokonał
oceny materiału
dowodowego
oraz wyjaśnień
oskarżonego
oraz wyraził
przekonanie, iż
P. S. jest
winny całemu
zdarzeniu, co
wskazuje, iż
sędzia przed
wydaniem
wyroku był już
przekonany o
winie
oskarżonego i
wprost wyraził
swoje
stanowisko, co
przemawiało za

koniecznością
jego wyłączenia
od
rozpoznawanej
sprawy, z uwagi
na jego
stronniczość, co
wywołuje
uzasadnioną
wątpliwość co do
bezstronności
sędziego
rozpoznającego
sprawę,

B) **błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,**

mającego istotny
wpływ na treść
rozstrzygnięcia,
poprzez błędne
przyjęcie, że
oskarżony P.
S. dopuścił się
zarzucanego mu
czynu oraz
bezpodstawne
przyjęcie, że
oskarżony
działał umyślnie,
podczas gdy
okoliczności
ujawnione w
toku
postępowania
przed Sądem
pierwszej
instancji
przemawiają za
przyjęciem
braku winy,
a także z
ostrożności
procesowej w
przypadku nie
podzielenia

przez Sąd
odwoławczy
powyższego,
niezastosowanie
w stosunku
do oskarżonego
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary, a w
szczególności
nie wzięcia pod
uwagę, iż
oskarżony jest
osobą
młodocianą oraz
także oskarżony
poniósł poważny
uszczerbek w
związku z
popelnionym
przestępstwem,

C) z dalece
posuniętej
ostrożności
procesowej, na
wypadek gdyby
Sąd odwoławczy
nie podzielił
powyższych
zarzutów,
**zarzut rażącej
surowości
kary i środka
karnego oraz
środków
kompensacyjnych**
wymierzonej
oskarżonemu P.
S. kary 2 lat
i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności i
zakazu
prowadzenia
wszelkich
pojazdów
mechanicznych
na okres 3 lat

	<p>oraz nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych: C. P. w kwocie 40.000 zł i I. S. w kwocie 30.000 zł.</p> <p>Apelacja oskarżonego:</p> <p>- kwestionuje zaskarżony wyrok w całości, podnosząc, iż Sąd orzekający naruszył przepisy postępowania w tym zasady postępowania, w szczególności odnoszące się do postępowania dowodowego oraz zasady oceny dowodów, przez co w sposób wadliwy ustalił stan faktyczny sprawy, a ponadto przedmiotowy wyrok razi swoją surowością.</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie</p>			

dopatrzył się wskazywanych przez obrońcę naruszeń prawa procesowego, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, nie dopatrzył się braków dowodowych ani uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych ani w postaci błędu dowolności, ani w postaci błędu braku. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania przed Sądem I instancji, pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany

obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

Odnosnie zarzutów dotyczących opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych T. D. i biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej UM w Ł. skarżący nie wykazał, aby opinie biegłych były niepełne lub niejasne, albo aby zachodziły sprzeczności w ich treści, tak aby powodowało to konieczność przesłuchania biegłych na

rozprawie albo
zasięgnięcia
opinii innych
biegłych w tym
żądaney opinii
biegłego z
dziedziny
toksykologii.

Słusznie Sąd I
instancji oddalił
tez wnioski o
przesłuchanie
tych biegłych
na rozprawie
czy zasięgnięcie
opinii innych
biegłych.

Należy
podkreślić, że
prędkość z jaką
poruszał się
oskarżony
swoim
samochodem, w
szczególności, że
prędkość ta
przekraczała
dopuszczalną
administracyjnie
prędkość w
miejscu
zdarzenia można
było ustalić nie
tylko posiłkując
się opinią
biegłego T. D.
ale także na
podstawie
zeznań
świadców I. A. i
M. A. z których
wynikało, że
zarówno pojazd
oskarżonego
marki N. jak
i pojazd B.
(kierowany
przez świadka J.
M.) jadący za

N. w chwili, gdy jeden za drugim wyprzedzały one samochód A. kierowany przez świadka M. A., poruszały się z dużą prędkością, wyglądało tak, jakby pojazdy te się ściagały. Ponieważ z zeznań świadków A. wynikało, że jako pierwszy wyprzedził ich samochód N. kierowany przez oskarżonego, a za nim dopiero B., to należy przyjąć, że na tym krótkim odcinku drogi do miejsca zdarzenia kierujący B. J. M. musiał jeszcze wyprzedzić kierującego N. oskarżonego, skoro jak wynikało z zeznań kierującego B. J. M., oskarżony wyprzedzał go tuż przed miejscem zdarzenia (o wyprzedzeniu B. wyjaśniał też sam oskarżony) i skoro to oskarżony jako pierwszy dojechał do miejsca

zdarzenia, a za nim dopiero kierujący B. J. M., który ominął wypadek i nie zatrzymał się. Co ważne z zeznań świadka J. M. wynikało, że jechał on z prędkością około 100km/h, a oskarżony, który go wyprzedzał mógł jechać z prędkością około 120km/h. Z samych zeznań świadka J. M., który przyznał się, że sam przekraczał prędkość administracyjnie dopuszczalną jadąc z prędkością 100km/h wynikało, że prędkość tą i to o znacznie więcej musiał przekraczać oskarżony, skoro wyprzedzał jeszcze pojazd B. i oddalił się znacznie od niego przed zdarzeniem. Trudno odmówić wiary zeznaniom świadka J. M. co do deklarowanej przez niego prędkości pojazdu, skoro tym samym świadek obciążał

siebie samego
odpowiedzialnością
za umyśle
łamanie
przepisów
drogowych. Tym
samym
oskarżony
umyślnie
naruszył zasady
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym,
która to wina
umyślna
oskarżonego w
zakresie
naruszenia
przepisów ruchu
drogowego,
wbrew zarzutom
obrońcy wynika
z opisu czynu
przypisanego
oskarżonemu.
Oskarżony
zresztą nie
negował faktu,
że poruszał się z
dużą
prędkością , a
jego tłumaczenia
jakoby obawiał
się zbliżającego
się za nim z
dużą prędkością
pojazdu B. i
dlatego
przyspieszał
(jadąc już z
prędkością
90km/h jak sam
wyjaśniał) jawią
się jako naiwne.
Wracając jeszcze
do zarzutów
obrońcy
odnośnie braku
przypisania
postaci winy

oskarżonemu, to jak wyżej wskazano umyślne przekroczenie przez oskarżonego przepisów bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie budzi wątpliwości i wynika to też z opisu czynu przypisanego oskarżonemu, a skutek przypisany oskarżonemu w postaci spowodowanych obrażeń ciała u pokrzywdzonych, w dwóch przypadkach skutkujących zgonem, zawsze objęty jest nieumyślnością.

Zdaniem Sądu odwoławczego w sytuacji, gdy ustalono, że zachowanie na drodze kierującego samochodem marki F. (...) C. P. pozostawało bez związku przyczynowego z zaistniałym wypadkiem, bowiem świadek poruszał się po drodze prawidłowo swoim pasem

ruchu i nie miał możliwości uniknięcia zdarzenia, czemu oskarżony nie zaprzeczał, gdyż przyznał przecież, że to on zjechał na przeciwległy pas ruchu, gdyż „wyniosło go” na zakręcie, to fakt wykrycia w organizmie pokrzywdzonego śladowych ilości leku zawierającego w składzie larozepam nie mógł mieć znaczenia dla oceny odpowiedzialności oskarżonego za zaistniały wypadek. O odpowiedzialności świadka za prowadzenie pojazdu w tym stanie już też prawomocnie rozstrzygnięto. Z opinii biegłego jasno zaś wynika, że badań retrospektywnych nie da się przeprowadzić.

W tym miejscu należy także wskazać, że oddalając wnioski dowodowe na rozprawie przed

zamknięciem
przewodu
sądowego, Sąd
nie przesądził o
winie
oskarżonego,
powołał się
jedynie na
wyjaśnienia
oskarżonego w
których nie
kwestionował
on, że na
łuku drogi nie
zapanował on
nad pojazdem,
zjechał na
przeciwległy pas
ruchu i zderzył
się z
nadeżdżającym
z przeciwka
pojazdem, stąd
nie można
mówić o
rażącym
naruszeniu
zasady
domniemania
niewinności i
konieczności
wyłączenia
sędziego z tego
powodu od
udziału w
sprawie.

Słusznie Sąd I
instancji oddalił
też wniosek
o bezpośrednio
przesłuchanie
świadków R. P.,
K. K., D. M.,
D. D., gdyż
bezpośrednio
przesłuchanie
tych osób nie
było konieczne,
świadkowie nie

mieli żadnej
bezpośredniej
wiedzy na temat
przyczyn i
przebiegu
wypadku,
wystarczające
było więc
ujawnienie ich
zeznań z
postępowania
przygotowawczego.

Słusznie Sąd I
instancji oddalił
również wniosek
o przesłuchanie
świadka E. O..
Sam skarżący nie
wskazał zresztą
na jakie ważne
okoliczności
mieliby
zoznawać
wnioskowani
świadkowie.

Zeznania
świadków W. J.,
D. O. również
nie mogły wnieść
nic istotnego do
rozstrzygnięcia
sprawy, dlatego
wniosek o ich
przesłuchanie
słusznie został
oddalony.

Podobnie nie
było
konieczności
przesłuchiwania
funkcjonariuszy
M. W. (2) i J. C..

Jednocześnie
nie można
podzielić
stanowiska w
zakresie
naruszenia przez
Sąd art. 424 §

1 pkt 1 k.p.k.,
bowiem kontrola
instancyjna
wykazała, iż
podstawy
faktyczne
wyroku nie
zostały przyjęte
przez Sąd
dowolnie, oparte
zostały na
całokształcie
okoliczności
faktycznych,
ujawnionych
podczas
przewodu
sądowego w
sprawie, co
znalazło
odzwierciedlenie
w prawidłowo
sporządzonym,
spójnym
uzasadnieniu, a
wątpliwości
skarżących w
tym zakresie
mają jedynie
subiektywny i
polemiczny
charakter.

Z kolei w
odniesieniu do
twierdzeń o
pojawiających
się w sprawie
wątpliwościach
wskazać należy,
iż nie można
stawiać w sposób
uzasadniony
zarzutu
naruszenia
zasady in dubio
pro reo,
powołując się
na wątpliwości
samej "strony"

co do treści
ustaleń
faktycznych,
wymowy
dowodów, czy
też sposobu
interpretacji
przepisów
prawa. Dla
oceny, czy nie
został naruszony
zakaz z art.
5 § 2 k.p.k.
nie są bowiem
miarodajne tego
rodzaju
wątpliwości
zgłaszane przez
stronę, ale tylko
to, czy sąd
orzekający w
sprawie
rzeczywiście
powziął
wątpliwości w
tym zakresie i
wobec braku
możliwości ich
usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego. A
zatem w sytuacji,
gdy konkretne
ustalenie
faktyczne
zależne jest od
dania wiary tej
lub innej grupie
dowodów, nie
można mówić
o naruszeniu
zasady
domniemania
niewinności. Na
gruncie
niniejszej
sprawy, Sąd I
instancji
słusznie uznał,

iż nie zachodzą
jakikolwiek
wątpliwości w
zakresie tego,
że oskarżony
swoim
zachowaniem
wyczerpał
wszystkie
znamiona
przypisanego
mu
przestępstwa.

Sąd odwoławczy
dokonując
kontroli
instancyjnej nie
podzielił też
zarzutów
skarżących
w zakresie
rażącej
niewspółmierności
wymierzonej
oskarżonemu
kary
pozbawienia
wolności, jak
i okresu na
który orzeczono
środek karny
czy orzeczonego
wobec
pokrzywdzonego
C. P. środka
kompensacyjnego
w postaci
nawiązki.

Wskazać należy,
iż zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić
wówczas, gdy
kara jakkolwiek
mieści się w

granicach
ustawowego
zagrożenia,
jednak nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, innymi
słowy gdy w
społecznym
odczuciu jest
karą
niesprawiedliwą.
Pojęcie
niewspółmierności
rażącej oznacza
znaczną
dysproporcję
między karą
wymierzoną, a
karą
sprawiedliwą,
zasłużoną. Nie
każda więc
różnica w
zakresie oceny
wymiaru kary
uzasadnia zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary,
przewidziany w
art. 438 pkt
4 k.p.k., ale
tylko taka, która
ma charakter
zasadniczy, a
więc jest
niewspółmierna
w stopniu nie
dającym się
zaakceptować.
Chodzi tu o tak
istotne różnice
ocen, że
dotychczas

wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która powinna zostać wymierzona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Kontrola instancyjna nie wykazała, by

wymierzona
oskarżonemu
kara
pozbawienia
wolności czy
orzeczony
środek karny, po
jego modyfikacji
z urzędu przez
Sąd odwoławczy
o czym będzie
mowa niżej, a
także nawiązka
na rzecz C.
P. były rażąco
niesprawiedliwe,
zbyt surowe. Sąd
orzekający wziął
pod uwagę przy
ich wymiarze
wszystkie
dyrektywy
wymiaru kary
określone w art.
53 k.k., w
tym również
okoliczności
dotyczące
oskarżonego.
Nie można tracić
z pola widzenia
okoliczności, że
oskarżony nie
tylko umyślnie
naruszył zasady
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym, gdyż
przekraczał
prędkość
administracyjnie
dopuszczalną,
ale także
nieumyślnie
naruszył wiele
innych zasad
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym, gdyż
jechał

brawurowo z
prędkością
niebezpieczną w
tych warunkach
(na
skrzyżowaniu
dróg, na łuku
drogi), nie
zapewniającą
panowania nad
pojazdem i
doprowadził do
zderzenia z
prawidłowo
jadącym
pojazdem
kierowanym
przez C. P.,
który w żadnym
stopniu nie
przyczynił się
do zaistniałego
zdarzenia.
Nadto, co należy
podkreślić,
nieumyślnym
skutkiem
takiego
zachowania
oskarżonego
były dwie ofiary
śmiertelne, a
pokrzywdzony
C. P. doznał
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu.

Biorąc pod
uwagę powyższe,
w ocenie Sądu
odwoławczego,
tylko orzeczone
wobec
oskarżonego
kara
pozbawienia
wolności i
orzeczone
środek karny w

<p>postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, a także orzeczona nawiązka na rzecz pokrzywdzonego C. P. spełnią w stosunku do oskarżonego swe cele zapobiegawcze i wychowawcze.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego P. S. od zarzucanego mu czynu w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Oskarżony:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>od zarzucanego czynu w całości względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości Sądowi w Kole do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Sąd odwoławczy, poza okolicznościami uwzględnionymi z urzędu, o czym będzie mowa niżej, nie podzielił zarzutów zawartych ani w apelacji obrońcy, ani w apelacji oskarżonego, nie dopatrzył się błędów w ustaleniach faktycznych ani błędów w dokonanej ocenie dowodów, ani takich naruszeń prawa procesowego, które miałyby wpływ na treść wyroku. Sąd odwoławczy nie znalazł też</p>	

<p>podstaw do zmiany orzeczonej wobec oskarżonego kary, okresu orzeczonego środka karnego czy zasadności i wysokości środka kompensacyjnego orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego C. P..</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - za podstawę skazania oskarżonego Sąd odwoławczy przyjął przepis art.177§2k.k.; - orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 2 zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd odwoławczy ograniczył do pojazdów mechanicznych Kategorii B prawa jazdy; - Sąd odwoławczy uchylił orzeczoną w punkcie 4 	

	nawiązku na rzecz I. S..	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
- czyn oskarżonego winien być kwalifikowany jedynie z art.177§2k.k., bez konieczności odwoływania się do art.177§1k.k., gdyż przepis ten zawiera wszystkie znamiona czynu przypisanego oskarżonemu, a skutkiem czynu oskarżonego nie było odniesienie przez kogokolwiek obrażeń ciała określonych w art.157§1k.k.;		
- wskazany przez Sąd I instancji w punkcie 2 wyroku przepis art.42§1k.k. stanowiący podstawę orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów pozwala orzec zakaz prowadzenia		

pojazdów
określonego
rodzaju, nie zaś
zakaz
prowadzenia
wszelkich
pojazdów
mechanicznych;

- przepis
art.46§2k.k. na
podstawie
którego Sąd I
instancji
zasądził
nawiązkę na
rzecz
pokrzywdzonej
I. S., pozwala
na orzeczenie
takiej nawiązki
w przypadku
śmierci
pokrzywdzonego
w wyniku
popelnionego
przez
oskarżonego
przestępstwa, na
rzecz osoby
najbliższej, ale
tylko takiej,
której sytuacja
życiowa wskutek
śmierci
pokrzywdzonego
uległa
znacznemu
pogorszeniu.
Takich
okoliczności w
przypadku I. S.
Sąd I instancji
nie ustalił. Córka
zmarłych
pokrzywdzonych
I. S. jest osobą
dorosłą, która
nie
zamieszkiwała

już wspólnie z rodzicami ani nie była na ich utrzymaniu.		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1- wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, kwalifikacja prawna jego czynu z art.177§2k.k., wymierzona kara bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy, orzeczony środek karny na okres 3 lat z zaliczeniem na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy, zasądzenie nawiązki na		

<p>rzecz pokrzywdzonego C. P., obciążenie oskarżonego kosztami procesu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach w utrzymaniu w mocy</p>	
<p>Sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa w świetle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, na podstawie zgromadzonych w sprawie i prawidłowo ocenionych dowodów nie budziła wątpliwości. Również orzeczona kary i czas na jaki orzeczono środek karny wobec oskarżonego nie jawiły się jako rażąco surowe. Przyznana kwota nawiązki zamiast zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego C. P. nie były natomiast</p>	

<p>wygórowana i uwzględniała rozmiar krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1- wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art.177§1k.k.;</p> <p>0.0.2- ograniczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do pojazdów mechanicznych Kategorii B prawa jazdy;</p> <p>0.0.3- uchylenie nawiązki orzeczonej na rzecz I. S.;</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.0.1- wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu</p>		

przypisanego
oskarżonemu
art.177§1k.k.
było konieczne
z uwagi na
to, że przepis
art.177§2k.k.,
który znalazł
się w podstawie
skazania
penalizuje
wszystkie
znamiona czynu
przypisanego
oskarżonemu;

0.0.2-
ograniczenie
środka karnego
w postaci zakazu
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych
do pojazdów
mechanicznych
Kategorii B
prawa jazdy było
konieczne, gdyż
orzekając zakaz
prowadzenie
wszelkich
pojazdów
mechanicznych
wobec
oskarżonego Sąd
I instancji
naruszył przepis
prawa
materialnego
art.42§1k.k.,
który pozwala
na orzeczenie
jedynie zakazu
prowadzenia
pojazdów
określonego
rodzaju;

0.0.3- uchylenie
nawiązki

orzeczonej na
rzeczą I. S.
nastąpiło
dlatego, że
przepis
art.46§2k.k. na
podstawie
którego Sąd I
instancji
zasądził
nawiązkę na
rzeczą
pokrzywdzonej
I. S., w miejsce
zadośćuczynienia,
pozwala na
orzeczenie takiej
nawiązki w
przypadku
śmierci
pokrzywdzonego
w wyniku
popelnionego
przez
oskarżonego
przestępstwa, na
rzeczą osoby
najbliższej, ale
tylko takiej,
której sytuacja
życiowa wskutek
śmierci
pokrzywdzonego
uległa
znacznemu
pogorszeniu.
Takich
okoliczności w
przypadku I. S.
Sąd I instancji
nie ustalił. Córka
zmarłych
pokrzywdzonych
I. S. jest osobą
dorosłą, która
nie
zamieszkiwała
już wspólnie z
rodzicami ani

<p>nie była na ich utrzymaniu.</p> <p>o.o.5Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym innych uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1i2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art.624§1k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na sytuację majątkową i zarobkową oskarżonego.	
7. PODPIS		
Marek Ziółkowski Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski		